další cestě trestnicí, při níž musil odstraňovati tolik překážek, může kdekoliv naraziti na stráž, kterou rovněž musí s cesty svého útěku odstraniti, musil tedy býti připraven, odhodlán a rozhodnut i k »odstranění« jiných dozorců. Proto ve zjištěném odebrání služební pistole s 8 náboji mrtvému dozorci, kterou vzal s sebou i se železem, jímž ubil dozorce Š., jest viděti pro další činy jen nové osvědčení tohoto pevného, již dříve uváženého odhodlání k dalšímu nutnému snad vraždění dozorců. Když pak obžalovaný podle zjištění na pronásledující ho skupinu dozorců z nabité pistole na vzdálenost asi 5 kroků skutečně vystřelil, jest i tento čin uskutečněným prováděním předem pojatého a rozváženého úmyslu usmrtiti dozorce, kteří by obžalovanému byli překážkou v útěku, a jest správně podřaděn skutkové podstatě zločinu vraždy, jež tu zůstala pokusem. Zmateční stížnosti, napadající tuto kvalifikaci, jsou tudíž bezdůvodny v případech obou útoků.

Další, v podstatě věci shodné námitky obou stěžovatelů, poznačené obhájcem jako důvod zmatečnosti podle § 385 čís. 1 a) tr. ř., správně však podle čís. 1 b) tohoto §, že v těchto i v ostatních trestných činech (§§ 421, 333 tr. zák.) jde jen o jeden trestný čin v ideálním souběhu, pro nějž prý jest rozhodný úmysl z trestnice utéci, jest jednak odkázati na to, co již shora bylo uvedeno o rozlišení jednotlivých složek celkového úmyslu podle toho, jak intensivně mají býti porušeny právní statky trestními předpisy chráněné, z nichž život lidský jest chráněn nejintensivněji, jednak zdůrazniti, že tvrzený společný konečný cíl jednání obžalovaného, útěk z trestnice, nepřichází vůbec k výrazu ve skutkové podstatě žádného trestného činu, pro něž je obžalovaný odsouzen, a nemůže tudíž býti důvodem jejich vzájemné konsumpce, zvláště ano jde o porušení právních statků od sebe naprosto odlišných (integrita života lidského, integrita majetkové držby a integrita majetku samého). Zvláště ještě třeba k námitce obžalovaného, v níž vytýká, že bez poškození cizího majetku nemohl provésti útěk, poznamenati, že je pro posouzení poškozovacího úmyslu zcela nerozhodné, jakému účelu poškození mělo sloužiti, pokud jen není nezbytně zahrnuto ve skutkové podstatě jiného relevantnějšího trestného činu; toho tu však není. Zmateční stížnosti jsou tedy i v tomto směru bezpodstatné.

Čís. 4473.

Obvinění z přestupku správního (podle § 8 zák. čís. 37/1928 tvrzením, že kdo překotně drancoval a kácel zabraný les) spadá pod ustanovení § 488, nikoliv § 487 tr. zák.

Byla-li urážka spáchána tiskem, neplatí předpisy o důkazu pravděpodobnosti podle druhého odstavce § 490 tr. zák. (ve spojitosti s § 489 tr. zák.), nýbrž jen zvláštní předpisy tiskové novely (§ 4, 6 (4), 13).

(Rozh. ze dne 24. září 1932, Zm II 128/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně jako soudu kmetského ze dne 31. ledna 1931, pokud jím bylo ob-

žalovanému uloženo, by bezplatně a bez poznámky uveřejnil rozsudkový výrok v periodickém tiskopisu »L.« a zaplatil soukromým obžalobcům náklady zastupování a nahradil náklady trestního řízení, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, napadajíc jen výrok o povinnosti stěžovatele, by otiskl rozsudkový výrok a nahradil náklady trestního řízení, uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), b), 10 § 281 tr. ř. Tvrzením, že nalézací soud měl uznati k vyvinění stěžovatele podle § 490 odst. 1 a § 489 tr. zák. za postačitelný důkaz pravděpodobnosti, a že proto neměl ho uznati povinným, by otiskl rozsudkový výrok a nahradil náklady trestního řízení, uplatňuje, třebaže tvrdí, že soud podřadil čin pod nesprávné ustanovení zákona (zmatek čís. 10), vlastně zmatek čís. 9 b) § 281 tr. ř. Nesprávný je výklad, který dává stížnost těmto zákonným ustanovením, míníc, že i při urážkách tiskem je beztrestným, kdo prokáže alespoň takové okolnosti, z nichž plynuly dostatečné důvody, by obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé, a že důsledkem toho nelze ho uznati povinným k otištění rozsudkového výroku a k náhradě útrat. Podle odst. 1 § 490 tr. zák. je třeba k beztrestnosti pachatele důkazu pravdy, stalo-li se obvinění způsobem v § 489 tr. zák. uvedeným, tedy ve všech případech, kde urážka spáchána v dílech tiskových, rozšiřovaných spisech nebo vyobrazeních, nebo kde se stala j i n ý m způsobem veřejně, ledaže v tomto případě byl pachatel k tomu nucen zvláštními okolnostmi. Tuto větu »kdo nejsa k tomu zvláštními okolnostmi nucen« je vztahovati, jak patrno z doslovu zákona, jen na urážku spáchanou sice veřejně, ale jinak než v dílech tiskových, rozšiřovaných spisech nebo vyobrazeních, takže v těchto případech nelze dbáti oněch zvláštních okolností, jež nutily pachatele ke spáchání urážky. V případě, o nějž jde, byla spáchána urážka tiskem a proto neplatí pro tento případ předpisy o důkazu pravděpodobnosti podle § 490 ve spojitosti s § 489 tr. zák., nýbrž zvláštní předpisy tiskové novely z roku 1924, a to § 4, 6/4 a § 13 tohoto zákona, podle nichž je obžalovaný beztrestný i tehdy, byly-li dokázány aspoň okolnosti, pro které tvrzení zprávy mohlo býti považováno důvodně za pravdivé, a je-li zřejmý úmysl chrániti veřejný zájem; ovšem třeba v takovémto případě vysloviti v rozsudku podle § 13, že nebyla prokázána pravdivost zprávy a nařídíti odpovědnému redaktoru a vydavateli, by uveřejnili bezplatně a bez poznámek rozsudkový výrok a zaplatili útraty. Stěžovatel ve stížnosti ani nepopírá, že nedokázal pravdivost oněch míst článku, pro něž byl sice sproštěn, ale ohledně nichž bylo vysloveno, že nebyla prokázána pravdivost zprávy o překotném drancování a kácení na zabraných lesích velkostatku Th.; vyhovuje tedy rozsudkový výrok, pokud se opírá o předpisy § 4, 6/4 a 13 tisk. nov., zákonu. To, co uvádí stěžovatel o beztrestnosti soudu (soudce), jenž přednáší obžalobu, která se ukázala nepravdivou (a pod.), nedopadá na jeho případ již proto, že při něm šlo o projev tiskem. Tvrdí-li stěžovatel, že jako novinář měl povinnost referovati, jinak že časopis neobstojí, že referovati musí, že je to jeho existenční nutnost

a povinnost, že tudíž mluvila pro otisknutí zprávy nutnost povolání, neuplatňuje tím důvod trestnost vylučující ve smyslu § 2 g) tr. zák., nýbrž, jak zřejmo z vývodů zmateční stížnosti, snaží se tím dokazovati ve smyslu § 489 odst. 1 tr. zák., že byl nucen k uveřejnění článku zvláštními okolnostmi. Zmateční stížnost bylo proto zamítnouti, ana je zcela neodůvodněnou (§ 288 odst. 1).

V době, kdy byl závadný článek uveřejněn (18. dubna 1930), neplatil již zákon o prozatímní ochraně lesů čís. 82/1918 sb. z. a n., nýbrž zákon čís. 37/28 o zatímní ochraně lesů, vstoupivší v platnost 6. dubna 1928; podle § 8 tohoto zákona trestá se majitel lesů jednající proti předpisům zákona, najmě při těžení dříví, nikoli soudem, nýbrž politickým úřadem, takže nejde již o přestupek soudní a nelze proto křivé obvinění z onoho nyní správního přestupku podřaditi pod ustanovení § 487 tr. zák. V obvinění, že soukromí obžalobci »překotně drancovali a káceli zabrané lesy«, že »je drancovali«, je však spatřovati vinění z určitého nečestného činu, že totiž proti zákonným předpisům hleděli ze zabraných lesů před jich převzetím vytěžiti protizákonně co nejvíce, a je tedy v něm zahrnuta skutková podstata přečinu § 488 tr. zák. Tato odchylka v podřadění výroku pod jiné ustanovení trestního zákona nepadá na váhu, poněvadž se tím kvalifikace činu jako přečinu nemění a pro napadený výrok je kvalifikace věcí vedlejší.

Čís. 4474.

Bol-li obžalovaný odsúdený pre trestný čin, spáchaný pred vynesením rozsudku povolivšieho mu podmienečný odklad výkonu trestu, prislúcha rozhodnutie o tom, či má byť podmienečne odložený trest súhrnný, ktorý treba podľa § 517 tr. por. ustanoviť, súdu označenému v § 518 (odst. 3, 4) tr. por.

(Rozh. z 24. septembra 1932, Zm III 321/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti G. K. pre zločin sprenevery na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného G. K. zrušil z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti, uvedeného v § 384 č. 4 tr. p. rozsudky obidvoch nižších súdov vo výroku, ktorým nižšie súdy rozhodly dotyčne obžalovaného G. K. o podmienečnom odklade výkonu trestu, tento výrok pominul a uložil súdu prvej stolice, aby spisy postúpil štátnemu zastupiteľstvu ku prípadnému podaniu návrhu podľa §§ 517 a 518 tr. p. Zmätočná sťažnosť obžalovaného G. K. bola poukázaná na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil obžalovaný G. K. zmätočnú sťažnosť podľa bodu 2 § 385 tr. p. preto, lebo mu nebol povolený podmienečný odklad výkonu trestu. Najvyšší súd pri preskúmaní veci zbadal toto: Trestný čin obžalovaného, ktorý je predmetom tohoto trestného pokračovania, bol spáchaný roku 1928. Podľa pripojených spisov